

Popotnikova pesem.

Po hribu sneg, dolina polna megle,
na jasnem nebu lune blede obraz —
po poti tiho spem, z menoj gredo spomini,
gorko je v srcu, dasi v lice mraz.

Kaj meni mraz, kaj meni mrzla zima,
in kaj mi smrt, ki tam po polju gre!
Spomin na njen smehljaj drhti mi v srcu,
zato je polno radosti srce.

Spomin na njeno sladko govorico,
spomin na čar nje čudesnih oči,
nje duša gre z menoj — in v mrzli zimi
mi v srcu žar močan in vroč plamti . . .

Ksaver Meško.

Kot da majski topli dihi . . .

Kot da majski topli dihi
nad menoj zaveli so,
v srcu radostni spomini
nate oživali so . . .

Kje živiš, kako življenja
ti beži najlepši čas?
Al za mrzlimi zidovi
vene svetu tvoj obraz? . . .

Črn oblak morečih slutenj
lega, pada na srce;
za oblaki ugasnili
žalostno sta zvezdi dve . . .

Borisov.

